

891.99

2-26

ԿԱՆՔՈՒԹՅԱՆ ՏԵԼԵՄԱՔ

ԹԱՏՐԵՐԳՈՒԹԻՒՆ

ՅՕՐԻՆԵԱՑ

ՄԿՐՏԻՉ ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՉՕՐԱԲԱՆ

Ի ԲԹԱԻՒԱ

ՎԵՆԵՏԻԿ Ա. ՂԱԶԱՐ

1907

891.99

9-76

Երեւոյ

Հիշ

Դառնալիս հարսն և փրկանք

Մերսն և զան զ. և. Զարմա

Մ. Զ. Զարմ

To dear Balas

21 NOV 2011

1945

ԿԱԼԻՓՍԷ ԵՐ ՏԵԼԵՄԱՔ

ԹԱՏՐԵՐԳՈՒԹԻՒՆ

891.99

ՅՈՐԻՆԵԱՅ

2-76

ՄԵՐՏԻՉ ԶՈՂԶԱՆԼԵԾ ԶՈՐԱԲԵԱՆ

Ի ԲԹԱԻԻԱ

ՕՐԿԱՏՐԱԿ ԶՈՐԱԿԻՉ
ԿԵՆ ՀԱՐՄՈՆԻ

ՎԵՆԵՏԻԿ Ս. ՂԱԶԱՐ

1907

ՆՈՒԷՐ ԱՐԳԱԴԻՐ

Ա Ռ

ԲԱՐԵԳՈՒԹ ՀԱՅՐ ԻՄ, ՅՈՎՀԱՏՆԷՍ Մ. ԶՕՐԱԲԵԱՆ

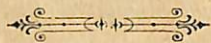
Զերկս զայս գրաւոր ի հօրս ձօնեմ յիշատակ,
 Որ ըզգրոց վըսեմ բարբառն մերդաշնակ
 Ուսոյցն իմծ, ի մոր Զուղա, յիսպահամ:
 Եւ հոգ տարեալ՝ քաղցր գթով հայրական,
 զՔրիստոսեան սրբոյ կրօնի սկզբունս
 Յիս մերշնչեաց, և զայլ ազմիւ ըզխովմունս:
 Եւ ի տիս իմ երիցս հիմզ առեալ զիս՝
 Ած հոյակապն ի Կալկաթա, ուր Գամգէս
 Ուղիսնաճեմ խաղայ զմայ. և թափի
 Ի հնդկականն Ովկիանոս պանծալի:
 Անդ լաւ տիկին իշխան Մանուկ Զօրաբեան
 Զիս ըմկալաւ, և խմամ յիւրում տարաւ տամ:

2769-28

Եւ ընդ երկց իւրոց որդւոց սիրելեաց՝
 Յամգլխական ուսումնարան առաքեաց,
 Ուր և ուսայ չքմաղ զլեզուն Բրիտանեան,
 Որ զիտութեանց և արհեստից զամծարան.
 Որ ի կեանս իմ միշտ իմծ եղեւն պիտանի.
 Եւ ի յապայս ամտարակոյս դեռ լիցի:

Մ. Յ. ԶՕՐԱՅԵԱՆ

ԱՆՁԻՆՔ

- ԿԱԼԻՓՍԵ . . Դիցուհի և Յաւերժհարն Ողիգեայ Կըղ-
 դւղն
 ՏԵԼԵՄԱՔ . . Որդի Ողիսեայ
 ՄԵՆՏՈՐ . . Բարեկամ Ողիսեայ, և առաջնորդ Տելե-
 մաքայ
 ԱԹԵՆԱՍ . . Չաստուածուհի իմաստութեան
 ԵԻՔԱՐԻՍ . . Յաւերժահարն և նաժիշտ Կալիփսեայ

ՊԱՐՔ ՅԱԻԷՐԺՀԱՐՍԱՆՅ

ԿԱԼԻՓՍԷ ԵՒ ՏԵԼԵՄԱՔ

ԹԱՏՐԵՐԳՈՒԹԻՒՆ

Տ Ե Ս Ի Լ Ա Ռ Ա Ջ Ի Ն

Կալիփսէն ի քարայրի իւրում ձեռն ի ծնօտի այսպէս
աւաղէ:

Ո՛հ, որպիսի փոփոխումն.
Երանաւետ աւուրք կենաց իմ անցին,
Վիշաք և աղէտք փոխան նոցին ինձ հասին:
Զի որդիս ևս իմս տարփալին մեկնեցաւ.
Գնաց աստի, և նա անդարձ հեռացաւ,
Եւ զիս ի խոր եթող ի սուգ անըսփոփ:
Եւ ես անմահ գոլով, ո՛հ,
Անմահ մնացեն աղէտք իմ.
Եւ վայրժըս այսք, որ երբեմն
Ցիս ազդէին քաղցր բերկրանս,
Եւ զուարճանս անպատումս,
Այլ այժմ աւաղ վիշտս խորինս
Ածեն յիմ սիրտ դիւրագգաց
Զի ինձ յաճախ յուշ ածեն
Քաղցր յիշատակ Ողիսեայ:
Զի ես ըզնա սիրէի.

2769-28

Եւ ընդ նրմա շրջէի՝
 Ընդ դաշտորայս ծաղկազարդս,
 Եւ զգայի քաղցր բերկրանս.
 Այլ այժմ նորին հակառակն է ամենայն:
 Տըրտում է սիրտս մեծապէս.
 Եւ ո՞ զիմ վիշտս փարատեսցէ ի սրտէս.
 Ո՞ մըխիթար ինձ լիցի: —
 Է՛հ Ոգիսես Ոգիսես,
 Իմ տարփալի Ոգիսես,
 Զիմրդ այդպէս զիս թողեր,
 Զիարդ յանկարծ զիս լքեր,
 Եւ հեռացար դու անդարձ: —
 Ով դիք համայն և դիցանոյշք վերնաճեմք,
 Զիմըս տեսէք դառն աղէտս,
 Եւ դատ արդար արարէք,
 Ընդ իս ընդ հէքս և ընդ վատըն Ոգիսես,
 Եւ ըստ նորին յանցանաց՝
 Եւ տըմարդի դըժբանաց՝
 Գուք այժմ ըզնա պատժեցէք.
 Զնա արարէք ծովասոյզ.
 Զի մի բընաւ կարող լիցի նա դառնալ
 Յիւրն թշուառ և հիքազոյն հայրենիս,
 Եւ զիւրն գըրգել զամուսին՝
 ԶՊենելոպէ կաթոգին.
 Զի նա դժբեաց զիւր սուրբ խոստումն և գնաց,
 Եւ զիս էարկ յանմըխիթար սաստիկ սուգ,
 Եւ ի թախիծ, և ի կսկիծս անվախճանս:

Տ Ե Ս Ի Լ Ե Ր Կ Ր Ո Ր Դ

Մինչդեռ կալիփսէ այսպէս միայնակ աւազէր զիւր դառն
 վիճակ. և Եւրարիս՝ մի ի յաւերժհարսանց անտի, մտեալ առ
 կալիփսէ ասէ խնդութեամբ.

ԵԼԻՓԱՐԻՍ

Ո՞ կալիփսէ կալիփսէ,

Մերս մեծափառ դիցունհի.
 Ես աստըստին նըշմարեմ
 Ընդ ծովեզըր մեր կղզւոյս
 Զերկուս նորեկ ազնիւ հիւրս.
 Մինն պատանի յոյժ գեղանի և կայտառ,
 Միւսն ալևոր պատկառելի և ըզգօն.
 Պատանին այն գեղանի՝
 Նըման իսկ է Ոգիսեայ.
 Եւ հրաշագան է գեղ դիմացն և անձին.
 Գուցէ որդին է նորին,
 Զոր Դիք զթածք յղեալ են
 Առ վշտակիր դիցունհիդ՝
 Ի մեծ սփոփանս դառն սրտիդ: —

Կալիփսէ՝ որ Թախծագին նստեալն էր յիւրում քարայրին,
ձեռն ի ծնօտին, ելանէ անտի, և հայելով ընդ ծովեզրն՝
նշմարէ անդ զերկուս հիւրս, որպէս Եւքարիս պատմէրն.

ԿԱԼԻՓՍԷ

Է՛հ Եւքարիս Եւքարիս,
Ճշմարիտ են նշմարանքդ.
Պատանին այն գեղազան՝
Նըման իսկ է Ուրիսեայ.
Գուցէ նորին է որդի,
Որ ըստ դիպաց յայտ կղզի
Անկեալ է նա նաւաբեկ.
Որպէս անկաւն Հայր Նորին.
Այլ թէ ո՞ այն ծերն իցէ
Ոչ կարեմ ես իմանալ,
Արի դու այժմ և գնա,
Իմս սիրելի Եւքարիս,
Առ ծովեզրըն կղզւոյս մեր,
Եւ ըզնոսա ողջունեալ
Աստ յարգանօք հրաւիրեա՛:

Եւքարիս ելեալ ի ծովեզրն, հրաւիրէ զերկուս հիւրս: Մեն-
տոր և Տեւեմաք զնան ի միասին ի դուռն քարայրին Կա-
լիփսեայ և նա խնդագին ընդյառաջեալ՝ հրաւիրէ յարգա-
նօք ի քարայրն իւր, որ զարդարեալ էր ծաղկամբք, և շքե-
շապատեալ ի յաւերժհարսանց:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո՞ դու իցես պատանեակ.
Եւ ի՞բր իշխես գալ ի կղզիս,
Ուր չէ ներեալ մահկանացուի՝
Մերձիլ և գալ և մտանել
Յայտ մեր կըղզի երանութեան.
Ջի անմահից է մի միան
Ներելի գալ աստ բընակիլ:

ՏԵՎԵՄԱՔ

Մահկանացու և թէ անմահ՝
Ոք իցես դու ո՞ դիցունհիդ՝
Անկարեկիր ինձ ոչ լիցիս.
Յորժամ լուիցես զիմ ծանր աղէտս
Եւ զիմ արկածս դառնագինս:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո՛ պատանիդ վշտակիր,
Յառաջ մատիր աներկիւղ,
Աղէ ասա՛ քոյդ գանուռ.
Եւ ընդ նըմին հօրըն քո.
Ջաղէտդ պատմեա մի առ մի.
Ջի թէ իցես արժանի,

Ես ապաւէն քեզ եղէց.
Եւ երջանիկս արարից
Յայսմ մեր կղզւոջ անմահից: —

ՏԵԼԵՄԱՔ

Անուն իմ է Տելեմաք.

Եւ հօրն իմոյ Ոդիսեոս,
Մի յարքայից թրակեայ.
Նա ետ ահեղ գոռ մարտին
Ընդ ոստանին Տրովադայ,
Ելեալ է նա մեր թրակէ ի կղզւոյն.
Եւ այժմ երկիցս հինգ զարունք են անցեալ,
Յորմէ հետէ չէ նա դեռ դարձ արարեալ
Յիւր սիրելի հայրենիսն.
Պենելոպէ Մայր իմ հէք՝
Մընայ նըմա անձկանօք.
Եւ ես՝ նորին որդին, ո՛հ,
Ծովէ ի ծով բազմածուփ
Եւ ընդ ցամաքս դժուարինս՝
Գամ ի խնդիր Հօրն իմոյ,
Զոր ի սրտէ սիրեմ ես.
Եւ փափագիմ վերստին
Բզհէք ըզհայրս գրտանել.
Եւ զնա ածել առ մայր իմ.
Ո՛վ դիցունհիդ դու անմահ
Եւ հիւրընկալդ բարեսիրտ,
Եթէ գիտես, ասա ինձ.
Ո՛ւր է հայր իմ տառապեալ:
Է՞նա արդեօք կենդանի
Թէ է մեռեալ ծովասոյդ: —

Կալիփսէ լսելով զանցս զայս, խնդաց յոյժ, զի Տելեմաք
է որդի Ոդիսեայ. զարմացաւ ընդ որդիական սէր նորին. և
նա ձենն ի ծնօտի, խորհի վայրիկ մի, և յետոյ ուրեմն պա-
տասխանի ասնէ նմա այսպէս.

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո՛ պատանիդ հայրասէր,

Ընդ քոյդ աղէտս դառնագինս
Եմ կարեկիր ի սրտէս.
Եւ ըստ ըղձիցդ՝ պատմեցից
Զանցս Ոդիսեայ հօրըն քո.
Այլ վէպդ այդ է երկայն,
Եւ ժամ է արդ հանգչելոյ,
Զի է գիշեր այժմ խորին,
Մ՛ուտ դու հանգիր, ո՛ պատանիդ վշտակիր՝
Ի սենեակս այս քեզ պատրաստեալ յեւքարեայ,
Որ սենեկիս իմ է կից.
Դու անդ ննջեա անխոռով,
Մինչև Արփին մեզ վերստին ի յերկնուստ՝
Զիւրն ծագեսցէ լոյս քաղցրիկ.
Եւ ի քնոյ քո հեշտալի զարթուցեալ՝
Յայնժամ ընդ իս մեղմիկ ի ձեմս շըրջելով,
Զերանութեան ըզճաշակ
Դու աստ առցես բազմաշան.
Եւ քոյդ աղէտք դառնագինք
Ի մոռացօնս վաղ անկցին.
Յայնժամ ի դէպս պատշաճագոյնս պատմեցից
Զանցս հօրըն քո հեքագոյն:

ՏԵԼԵՄԱՔ

Ո՛ր դիցունհիդ բազմագուլթ
Զնորհակալիս իմ անկեղծս,
Քեզ նուիրեմ ի սրտէս.
Զի դու սիրով և գըթով՝
Զիս զտառապեալս ընկալար
Եւ զալեոր զուղեկիցս.
Եւ ըսփոփես զսիրտ իմ,
Եւ զանցս կամիս պատմել հօրս,
Որ ցանկալի է սրտիս: —

Ըստ պատուիրանի Կալիփսեայ, Լեքարիս՝ մի ի յաւերժ-
հարսանց՝ մտանէ ի սենեակ՝ պատրաստեալ վասն Տելեմա-
քայ. և մատուցանէ նմա պատմուածան գեղեցիկս և ոսկե-
հիւսս, և խունկս անդ բուրէ անաշաբոյրս, և ելանէ անտի:

ԵԻՔԱՐԻՍ

Ազնիւ զաւակդ Ողիսեան,
Զայս ոսկեհուռ պատմուածանս՝
Քեզ պարգեւէ Կալիփսէ,
Դիցունհին մեր բարեգուլթ՝
Իւրոյ սիրոյ ի նշան,
Եւ գթութեան իւր ի ցոյց: —

ՏԵԼԵՄԱՔ

Պարգեւըս զայս գեղեցիկս
Յօժարակամս ընկալնում,
Եւ շնորհապարտ եմ էս յոյժ,
Վեհ դիցունհոյն Կալիփսեայ: —

ԵԻՔԱՐԻՍ

Շնորհակալեաց քոյդ ըզբան
Դիցունհոյն մեր մատուցից:

Մասնէ Մենտոր իմաստուն առաջնորդն Տելեմաքայ է
սենեակ նորին, և խօսի ընդ նմա այսպէս.

ՄԵՆՏՈՐ

Ո՛ր Տելեմաք,
Պատմուածանքս այսք ոսկեհիւսք՝
Զորս Կալիփսէ քեզ ընծայէ պատրանօք,
Պարտեն ուրեմն զըտանել
Զանփործ ըզսիրտ Ողիսական զաւակիդ,
Եւ զառածել ի գրգանս,
Եւ ի շաւիղս մուկեանս.
Զգոյշ դու լէր Տելեմաք,
Դու պատանեա՛հ դեռ անփորձ՝
Մի՛ պատրիցիս պարգեւաւս,
Եւ մի՛ անկցիս յորոգայթս
Քեզ պատրաստեալ ի նմանէ.
Զգոյշ լեր դու Տելեմաք,
Զհայրենիդ վեհ համբաւ
Եւ ըզպատիւ գերապանծ
Բընաւ երբէք չաղարտել.
Քեզ յայտ լիցի, զի պատանի,
Որ զարդարի կանացաբար,
Եւ գհես լինի սընոտեաց,
Չէ նա չէ բնաւ արժանի

Պատուոյ, շքոյ, իմաստութեան և փառաց:
Սիրտ՝ որ վշտաց ժուժկալէ
Եւ ըզգրգանս անգոսնէ,
Նմա իսկ են արժանի
Փառք և պատիւ և յարգանք
Եւ մեծութիւն գերաշուք:—

ՏԵԼԵՄԱՔ

(Օ՛ն և օն

ինձ արասցեն դիք հայրենիք վերնաճեմք
Եթէ աղարտ արարից
Զհայրենի շքեղ համբաւ և զպատիւ գերաշուք,
Եթէ թոյլ տաց զրգանաց
Եւ մոլութեանց սընտուեաց
Եւ կանացի մեղկութեանց, (նիս.
Զիմս աղարտել և եղծանել զվարս զբարս հայրեւ
Մի լիցի ինձ մի բնաւ
Ի վատ պարտիլ հրապուրանաց դիցունհոյս.
Զդիս իմոց հայրենեաց,
Եւ զդիցանոյս շնորհափայլս
Ես մաղթանօք կողեցից
Ի յօգնութիւն ինձ հիքոյս.
Եւ ի նոսին ապաստան
Եղէց ես միշտ զօրութիւնս
Եւ ի գթութիւնըս նոցին.
Եւ նորա յիս գթալով,
Զիս փրկեսցեն յարածամ
Ի վտանգաց, ի փորձանաց բազմադէմ
Եւ զիղծս լըցցեն իմ սրտի,
Որ է բարի և ըղձալի հայրենեացս:

ՄԵՆՏՈՐ

Խնդամ ես յոյժ Տելեմաք

Ընդ քոյդ հաւատ և ընդ սուրբ սէր և ընդ յոյս,
Ես գրեզ օրհնեմ սրտագին:
Եւ խրախուսեմ ի մեծ գործս.
Հաշտեն ընդ քեզ դիք վերինք.
Եւ վաղ ընդ փոյթ լցուցեն
Զքոյ բաղձանս բարեւեհս:—

ՏԵԼԵՄԱՔ

Շնորհս ունիմ քեզ, Մենտոր,
Իմս առաջնորդ գերհանձար.
Վասն օրհնութեանդ սրտագեղ՝
Եւ մաղթանացրդ բարեաց:—

Տ Ե Ս Ի Լ Ե Ր Ր Ո Ր Դ

Կալիփսէ գարթեաւ ի քնոյ ընդ այգն. Մենտոր և Տելե-
մաք հրաւիրեցան առ Կալիփսէ, որ մնայրն նոցա անձկանօք:
Յաւերժհարսունքն չընաղաղէմք օպիտակագգեստը զեղահեւ
սակը անդէն պատրաստեցին ճաշս ախորժաճամս, վասն հեւ-
րոցն երկոցունց. Կալիփսէ բազմեցաւ ի գահ իւր զեղեցկա-
կերս և ծաղկազարդ, և շուրջ զնովաւ կանգնեցան զեղադի-
տակ Յաւերժհարսունքն:—

ՏԵԼԵՄԱՔ

Լոյս բարի քեզ, ո՛ դիցունհիք վեհաշուք

ԿԱԼԻՓՍԷ

Նոյնպէս և Քեզ ո՛ր Տելեմար ես տենչամ,
Ազնիւ որդիդ Ողիտեայ:

ՏԵԼԵՄԱՐ

Շնորհ ունիմ քեզ մեծ դշխոյ հիւրասէր:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ի գիշերի անցելում
Հանգիստ խաղաղ ննջեցիր դու Տելեմար:

ՏԵԼԵՄԱՐ

Կարի հանգիստ և խաղաղ,

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ուրախ եմ ես ընդ այդ ոյժ,
Եւ ցանկամ քեզ միշտ զնոյն.
Հաճեաց ճաշել, Տելեմար,
Եւ դու ազնիւ ծերունի:

Յորժամ սկսան ճաշել, Մենտոր և Տելեմար ընդ Կալիփոսեայ- Յաւերժհարստւոն չընտղագեղը պար առեալ էին զաթոռովն Կալիփոսեայ: Կալիփոսէ հրամայեաց միում ի Յաւերժ հարստնցն հարկանել զոսկի ընարն, և միւսոյն զաշնակաւորս երգել ի միասին. և այս էր երգն՝ զոր նուագէին ի լուր Տելեմարայ և Մենտորի:

Ե Ր Գ

1

Հելլենք Ազգէն քաջ և Արեւեայ,
Որք մարտ եղին ընդ Տրովադայ.
Զի վասն Պարիս որդին Պրիամայ
Կերփեաց չքնաղ ըզՀեղինէ: —

2

Հելէն, Տիկինն Մենելաւիայ,
Հէգ և թշուառ արքային Սպարտայ.
Գրգիւ այդպէս ետ նա Յունաց
Սկիզբն առնել գոռ գուպարաց: —

3

Մարտըն ահեղ ամս տեցին
Երկիցքս հինգ, և սաստկագին
Կոտորածոց և աւերակաց
Առիթ եղև երկուց ազգաց: —

4

Յերկուց կողմանց անպարտելի
Մարտըն մընաց յոյժ սոսկալի.
Քաջն Աթիլևս ճեռն Պելոսեան
Սպան զՀեկտոր զիւր ախոյան: —

5

Այլ ոչ այսպէս մարտն վերջացաւ,
Այլ առաւել ևս սաստկացաւ.
Եւ դիւցազունք անկան բազումք,
Եւ զօրականք ոչ նուազունք: —

6

Մինչ հընարիւրքն վեհ Ողիտեայ՝
Խորագիտին այն գերակայ՝
Պայծառ պսակն ըղյաղթութեան՝
Քաջ և արի Հելլենք տարան: —

7

Եւ Տրովադա՝ ի հուր ահեղ
Յաճիւն դարձաւ քաղաքն շքեղ.
Եւ Ենէաս առեալ զիւր կին,
Զհայրն, զորդին, փախեաւ լոին:

8

Դադար յայնժամ եղև մարտին,
Եւ Ողդիտես հէք՝ այլ արին
Ընդ ծով ցամաք անց ընդ երկիր
Եւ նաւն բեկեալ յայս վայր անկաւ: —

Յորժամ Տելեմաք՝ զանուն Հօր իւրոյ, զարկածս և զքա-
ջութիւնս նորին լուաւ, տրամեցաւ յոյժ, և ձեռն ի ծնօտի,
լայր դառնագին և չկարէր ճաշակել ի խորին տրամութենէ:
Կալիփսէ զգալով, զթախիծ և զվիշա Տելեմաքայ, անդէս
նշան արար Յաւէրժհարսանցն՝ դադար առնուլ ի յերգելոյն
և ի հարկանելոյն զքնարն. Կալիփսէ սփռփեւով՝ ասաց Տե-
լեմաքայ . . . —

ԿԱԼԻՍԷ

Մի՛ լար մի՛ լար, Տելեմաք
Ազնիւ որդիդ Ողիտեայ.
Քեզ գթացցեն դէք վերինք.
Եւ ես գթամ ընդ նոսին.
Քեզ երջանիկ արարից,
Եւ մխիթար պահեցից,
Եթէ և դու, Տելեմաք,
Քաջ գիտացցես, այժմէն իսկ
Յիմ սէր քաղցրիկ վայելել:
Երջանկութեան է վայրս այս,
Եւ երջանիկ դու լիցիս.
Եթէ դու աստ մընացցես.
Յերանելեաց յայտմ կղզւոջ:

ՏԵԼԵՄԱՔ

Եւ կարիցէ լաւ սրտի
Ասա դու ինձ դիցունհի.
Զիւրն մոռանալ ըզճնողս.
Յետ Աստուածոց ի յերկինս՝
Վեհ են ծնողք յաշխարհիս.

Եւ չիք քաղցրիկ և սիրուն
Քան ըզծնողս բարեխաւս: —

ԿԱԼԻՓՍԷ:

Է՛հ Տէրեմաք Տէրեմաք,
Ա՛յդէափ սիրես ըզծնողսդ
Ա՛յդէափ յարգես ըզնոսին.
Ա՛յդէափ ըղծասդ վերստին
Դու ըզնոսա տեսանել:

ՏԵԼԵՄԱՐ

Այո՛ սիրեմ և յարգեմ
Զիմըս ծնողս բարեխաւս,
Եւ սիրեցից ցյաւիտեն.
Զի Աստուածք վեհք սրբազանք
Եւ սուրբ օրէնք բնութեան
Զայդ պատուիրեն առնել միշտ:

ԿԱԼԻՓՍԷ:

Դու հանճարեղս բարբառիս,
Ո՛ր ոգիսեան լաւ զաւակ.
Ի քոյդ զմայլիմ յաշխուժ բանս:
Ուստի ըզձամ ի սրտէս
Զի դու յաւէժ մնասցես աստ
Յայսմ մեր կղզուջ գեղազարդ:

ՏԵԼԵՄԱՐ

Եթէ հնար գոյր, Դիցունհիդ,
Միշտ հանապազ մընայի.
Ի քոյդ ըղծից ի լրումն.
Այլ սէր ծնողացս չտայ թոյլ:

ԿԱԼԻՓՍԷ:

Զիք անհնար ինչ յաշխարհիս.
Եթէ մարդկան իցեն կամք.
Այլ այժմ լիառատ դու գործեա՛
Ըզտրտմութիւնդ ի մտացդ.
Եւ առ զբաժակս լի գինեաւ
Որ ըմպելին է վեհ դից.
Եւ դիցազանց անմահից: —

Զգէ զձեռս իւր Տէրեմաք, և առնու զբաժակն, որ լի էր
նեկաբաւ, ըմպեաց նա և զուաթացաւ, և անդէն ճաշեաց.
և Կալիփսէ՛ յեա ճաշելոյն հՀարց ցՄենտոր այսպէս:

ԿԱԼԻՓՍԷ:

Յանկալի է ինձ, ծերունիդ
Իմս պատուելի ազնիւ հիւր,
Զքոյդ անուն իմանալ
Եւ զվայր քոյոյ ծննդեան:

ՄԵՆՏՈՐ

Իմս անուն է Մենտոր
Եւ բնագաւառ Իթակէ.

ԿԱԼԻՓՍԷ:

Հայրենակից ուրեմն ես դու Ոգիսեայ:

ՄԵՆՏՈՐ

Այո՛ դշխոյ գերաշուք:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Եւ զի՞նչ պատճառ ուղեկցութեանդ աստանօր:

ՄԵՆՏՈՐ

Ձի Ողիսես իմս բարեկամ մտերիմ
Յորժամ կամէրն մեկնիլ գնալ յիթակեայ՝
Յանձն ինձ արար ըզՏելեմաք նորածին.

Եւ թախանձեաց և ասաց

Խնամ կալ դու հայրաբար

Ձորդույ իմմէ դեռատի.

Եւ առաջնորդ նրմա լեր

Յամենայն դէպս կենաց իւր: —

Յորժամ եհաս ի յարբուես՝

Որդին նորին Տելեմաք.

Ըղձակաթ յոյժ եղև նա

Ձիւրն գտանել ըզՏէք ըզՀայրն կորուսեալ.

Եւ նա յինէն արտասուաթոր թախանձ արկ
Ինքեան լինել ուղէկից.

Եւ առաջնորդ ի դժուարինս.

Յանձն ես առի կամակար.

Անցար՝դ ցամաք, անցար ընդ ծով բազմածուփ,

Եւ մերձ ի սոյն յայտ կղզիս

Նաւ մեր բեկաւ ի մրրկաց.

Եւ մեք անկաք ի ցամաք.

Եւ դու եղեր ասպնջական մեզ հիքացս:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո՛հ սխրալի է անցքս այս

Եւ կարեկից ընդ ձեր աղէտս յոյժ դառնագինս ես
լինիմ

ՄԵՆՏՈՐ

Ձի սիրտ ի քեզ բարեգորով գոյ, դշխոյ.

ԿԱԼԻՓՍԷ

Որչափ հնար է, և կար գոյ յիս սիրով գթով
անկեղծիկ

Ձձեզ արարից զերկոսեանսդ երջանիկ

Միայն թէ մնասջիք ի կղզւոջս,

Այլ Դու, Մենտոր, թոյլ տուր այժմ

Ձի Պատանեակս վշտակիր՝

Ընդ իս այժմիկ վայրիկ մի

Ի ճեմ գայցէ ի զբօսանս:

ՄԵՆՏՈՐ

Ընդ հիւրասէր ընդ հովանեաւ քոյդ եմ այժմ

Եւ ընդ քոյով իշխանութեամբ վեհաշուք.

Արա որպէս քեզ հաճոյ:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Եւ գոհ ես դու ընդ այդ պատիւ մեծաշուք

Եւ ընդ կատարումն խնդանացս:

Կալիփսէ բերկրեցաւ յոյժ ընդ այն թոյլտութիւն, և կա-
լէալ գծեառնէ Տելեմաքայ, մեղմիկս ճեմ առեալ, շրջեւ ի
բուրաստանի իւրում: —

ԿԱԼԻՓՍԷ

Տես, Տելեմաք,

Քանի՜ չքնաղ և բերկրարար է բուրաստանս ձեռա-
կերտ,

Քանի՜ ազնիւ և երփնագեղ զոն ծաղկունք,
 Որ հոտս անոյշս բուրեն աստ.
 Եւ քանի՞օն ծառք բազմազանք գեղաշուք,
 Որ քաղցրախորժ պտուղըս տան ի վայելս.
 Եւ քանի իսկ գետք և վտակք և աղբերք,
 Որոց ջուրք են զովարար յոյժ և համեղք..
 Եւ որչափ հաւք թռչունք բազումք փետրազարդք,
 Որք ճոռուղեն և քաղցր նուագըս յօրինեն,
 Մի՞թէ չեն քեզ ցանկալի,
 Եւ քոյդ վշտաց ըսփոփանք,
 Յայսմ մեր մընալ ի կղզւոջ. (րար.
 Եւ զուգակցել ընդ իս սիրով ամուսնական բերկրաւ,
 Եւ կեալ ընդ իս անմահարար երանաւէտ և անվերք:

ՏԵԼԵՄԱՔ

Արդար և իսկ յիրաւի,
 Ո ղիցունհիդ գերափառ,
 Գերազուարճ է բուրաստանս և գեղեցիկ և շքեղ.
 Եւ յիս քաղցրիկ բերկրանս ազդէ և հրճուանս,
 Եւ ըսփոփէ ըզվշտակիր ըզսիրտ իմ.
 Այլ մոռանալ ըզհայր և զմայր կաթոգին.
 Եւ զհայրենի բնագաւառ ցանկալի,
 Է մոռանալ զվերին ղիս
 Ձի ղից վերնոց են վեհ հրամանք սրբազանք՝
 Սիրել ըզհայր սիրել ըզմայր,
 Եւ զհայրենիս, որչափ թշուառ.
 Եւ անմոռաց մընալ յաւէժ:
 Որ զայս պատուէր ապախտ առնէ,
 Եւ ըզպարտս իւր ոչ կատարէ.

Ձի նա բընաւ չէ արժանի
 Անուան մարդոյ բանականի: —

ԿԱԼԻՓՍԷ

Է՛ ՏԵԼԵՄԱՔ ՏԵԼԵՄԱՔ,

Ազնիւ որդիդ խորագիտին Ողիսեայ,
 Ազդու են բանքդ, որ ի քոյոյ
 Այժմս ելանեն ի բերանոյ,
 Ի վեր են քան ըզքոյդ հասակ.
 Գուցէ ի սիրտ քո է ազդեալ
 Ծերունիս այս պատկառելի և զգօն.
 Այլ լո՛ւր դու ինձ, ո՛ ՏԵԼԵՄԱՔ,
 Ձի լաւ է քեզ մընալ աստ միշտ՝
 Յերանաւէտ յայսմ կղզւոջ,
 Եւ յիմ քաղցրիկ վայելել սէր.
 Քան թէ զընալ ի Հայրենիդ,
 Որ է թշուառ և աղքատիկ:
 Հայր քո զոր դուդ խնդրես անձկաւ
 Ընդ ծով ցամաք թափառելով,
 Չէ կենդանի, այլ ծովասոյգ.
 Ձի նա եկն աստ նաւաբեկեալ,
 Մընաս ընդ իս ընդ ամս երկարս.
 Եւ ես ըզնա սիրէի յոյժ.
 Եւ խոստացաւ մընալ ընդ իս
 Եւ յիմ ի սուրբ վայելել սէր.
 Այլ նա ծածուկ ել ի կղզւոյս,
 Եւ փոթորկաց հանդիպելով
 Եղև անդէն նա ծովասոյգ: —
 Եւ մայր քոյին Պենելոպէ,

Ո՛ր գիտէ թէ կենդանի է.
Լաւ է ուրեմն քեզ աստ մընալ,
Յերանելեաց յայտմ մեր կղզւոջ,
Որ անմահից է բնակարան,
Եւ զուարճութեանց իսկ կայարան:

ՏԵԼԵՄԱՔ

Աւաղ եղո՜ւկ

Սյալէս ուրեմն կորեաւ հայր իմ՝
Ըստ հրամանաց դիցըն վերնոց.
Ողբամ ըզքեզ, հայր իմ ազնիւ,
Ողբամ ըզքեզ, մայր իմ քաղցրիկ.
Զի ոչ դարձեալ ես վերստին
Զծնողս տեսից իմ կաթոգին.
Յայսրմ հետէ դառն իսկ լիցին
Աւուրք կենացս չարաբաստիկ: —
Ո՛հ -- գելանի սիրտ իմ ճմլի
Ա՛հ -- թարչամբի սիրտ իմ ցաւած
Սիրտս մորմոքի սիրտս տոչորի, ինչայ դողայ և
Ես ոչ կարեմ այլ ևս տոկալ, տանել ցաւոցս յոյժ
դառնագին:

Ի սասակութենէ տրամութեանց և վշտաց՝ Տեղեմաք ան-
կանի ի գետին: — Կալիփէ շփոթի տրամի, և անգէն կոչէ
զՅաւէրժհարստուն որ մերձն էին ի բուրաստանն այն. և
նոքա վաղվաղակի հառին անդ, և շուրջ պատելով զՏեղեմա-
քաւ՝ ետուն նմա ըմպել գնեկտար. զուարթանայ Տեղեմաք,
կազդուրին անդամը նորա. երեկոյ լինելով յայնժամ, Տե-
ղեմաք մտանէ ի բարայր ի խորին բուն. և Աթենաս որ ի
կերպարանս Մենտորի շրջէրն՝ երեկ Տեղեմաքայ:

ՏԵՍԻԼ ԶՈՐՐՈՐԴ

ՏԵԼԵՄԱՔ

Է՛հ որպիսի տեսարան

Եւ սքանչելի կերպարան.
Գեղ և շնորհ գերազանց.
Ճաճանչ փառացդ աննման,
Եւ լոյսդ չքնաղ երկնային,
Յապուշ կրթեն զիմբս միտս,
Եւ զըրաւեն զիմ իսկ սիրտ,
Ո՛ր դու իցես աղէ, օ՛ն:
Քեզ աղերսեմ յայտնեալ ինձ,
Եւ զքոյդ անուն ցանկալի:

ԱԹԵՆԱՍ

Անուն իմ է Աթենաս.

ՏԵԼԵՄԱՔ

Ո՛վ սքանչելեացս.

Դու Աթենաս մեծափառ
Ատուածունհիդ իմաստութեան և շնորհաց.
Որ ի կատար բարձր լերին Ուիմպեայ
Բնակաւոր, այլ այժմ իջեալ անդտին
Ինձ երեւիս տրամեցելոյս և հիքոյս,
Ինձ ի սփոփանս և ի խրախոյս և ի յոյս.
Եւ լոյսդ սփռես ճաճանչափայլ գերթ արփի.
Չեմ ես արժան այդմ լուսոյ,

Եւ ոչ կարեմ ժոյժ ունել
Ականողիք իմ խողին.
Զի երկրածին եմ էս մարդ
Եւ անսովոր այդմ լուսոյ
Եւ գերահրաշ այդմ տեսեան: —

Տեւեմաք՝ ծնրադրեալ պշուցեալ հայեր ընդ Աթենաս,
որ զերթ արփի ճանճաչամէտ արտափայլէր. այլ ոչ իշխէր
յառաջ՝ մատչիլ առ նա: —

ԱԹԵՆԱՍ

Մի՛ դու մի՛ բնաւ երկնչիւր
Ազնիւ որդիդ Ողիսեայ,
Յառաջ մատիւր աներկիւղս.
Ի քեզ գթամ, ի պատանիդ Հայրասէր,
Հայր քո Ողես, հայրենասէր և արի.
Որոյ հնարիւքն, ճարտարութեամբն և խրատու
Կործանեցաւ յաճիւն դարձաւ Տրովադա:
Կենդանի է, և մերձ ի կղզիս բընակի.
Քեզ նա սպասէ, զի զքեզ հոգւով տեսանէ.
Զքեզ զերծուցեալ Մենտոր զգօնն բազմահնար
Եւ ի սոյն այս տարցէ կղզւոյս վառչուէր,
Եւ անվտանգ ըզքեզ անցէ ի վայրն այն,
Ուր Հայրն քո, զոր դու խնդրես անձկանօք.
Եւ ընդ նրմին գնասցես անփորց անվկանդ՝
Ի բնին գաւառն համբաւատենչ Իթակէ:
Եւ մայր քոյին՝ Պենելոպէ կաթոգին,
Որ տակաւին կենդանի է և բաղձայ
Նա անձկանօք զքեզ տեսանել վաղ ընդ փոյթ

Նա գրգաբաց ըզքեզ սիրով ընկալցի.
Եւ յորդ արտօսր յաչաց հեղցէ խնդութեան:
Զի դու ընդ ծով և ընդ ցամաք շրջելով,
Զհայրն քո, զվեհն Ողիսես դու գտեր,
Առ ինքն անէր, որում մնայրն կարօտով.
Եւ հայրն քո, խորագէտ յոյժ և արի,
Որ բազմադէմ տարաւն վշտաց և ցաւոց,
Եւ նեղութեանց, տառասանաց սոսկալեաց.
Դարձեալ ի բնիկ ի գաւառին Իթակէ
Թագ կապեցէ, և իշխեցէ Ազգին իւր.
Եւ խնամ նոցա տարցէ սիրով և փութով,
Եւ Ազգ նորին զնա սիրեսցեն սրտագին:
Եւ նորին արժանաւոր լաւ որդի,
Վայելչաբար յետ նորա անդ յիթակէ
Թագ կապեցես, և ի նորին նստցես զահ.
Այլ պարտ է քեզ, ո՛ր Տեւեմաք, ազնուգարմ,
Ըստ հօրն քո, կեանս վառել անտխեղծս.
Զժողովուրդս քո դատելով ուղղութեամբ
Եւ խնամելով զամենեսին գթութեամբ.
Զայսոսիկ դիք քոյդ Հայրենեաց պահանջեն
Եւ զպատգամս քեզ ընծայեն սրբազանս:

ՏԵՒԵՄՈՒՔ

Մեծ են քոյդ շնորհք, Աստուածունիդ Աթենաս,
Եւ մեծագոյն շնորհակալեաց արժանի.
Եւ ես ըստ քոյդ վեհ պատգամացդ գնացից:

ԱԹԵՆԱՍ

Զոր ինչ էս այժմ՝ քեզ յայտնեցի առանձինն,
Մի՛ դու ումեք մի՛ բընաւին յայտնեսցես.
Եւ մի՛ ևս սոյն այս դշխոյիս կալիփսեայ:

ՏԵԼԵՄԱՔ

Զոր ինչ պատգամս և պատուէրս
Դու ինձ ետուր օգտակարս,
Զայնս ճշգրտիւ պահեցից,
Ես զքեզ հոգւովս սիրեցից.
Եւ զքեզ յաւէժ պաշտեցից:
Եւ ոչ բընաւ մոռացայց
Զսուրբ պատգամս Աստուածեան:

ԱԹԵՆԱՍ

Զքեզ օրհնեմ, ո՞ Տելեմաք սիրելի,
Եւ յիմ ի շնորհացս երկնային՝
Ի քեզ հեղում յորդառատ: —

ՏԵԼԵՄԱՔ

Քեզ վայելեն փառք և պատիւ արժանի,
Եւ շնորհապարտ զոհուծիւն:

Վերացաւ Աթենաս յերկինս, և մնաց Տելեմաք միայնակ
ի սենեկի իւրում. և զարձեալ անկաւ ի քուն խորին և խա-
ղաղաւտ:

ՏԵՍԻԼ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ

Ընդ այզն կալիփոէ գարթուցեալ ի քնոյ, անդէն վաղժա-
ղակի առաքէ զմի ի Յաւերժարսանց առ Տելեմաք, և հրա-
ւիրէ զնա ի յառանձին սենեակ իւր, և խօսակեց ընդ նմա
լինի այսպէս:

ՏԵԼԵՄԱՔ

Լոյս բարի քեզ դշխոյ վեհ

ԿԱԼԻՓՍԷ

Նոյնպէս և Քեզ, Տելեմաք.

ՏԵԼԵՄԱՔ

Մեծ են շնորհքս, Տիկին մեծ.

ԿԱԼԻՓՍԷ

Յաւէտ զուարթ, յաւէտ խաղաղ դու երեխո. Տելեմաք
ի գիշերի անցելում.

Գուցէ քաղցր նինջ քեզ պարգևեաց Մորփէոս,
Եւ ետ նա քեզ ըզքոյդ ըզվիշտս մոռանալ.
Եւ ըզթախիծս քոյոց մտաց փարատեաց
Եւ ի սիրտ քո Աստղիկն ազդեաց մընալ աստ,
Ուր զոն բերկրանք, խաղք և խնձղանք և հրճուանք.
Եւ յիմ ի սուրբ սէր վայելել կաթոգին.
Եւ աստ յաւէժ կեալ երջանիկ և անմեռ.
Մի թէ չեմ ես, աստ դու ինձ, գեղանի,
Քան զգոտերս քոյոյ երկրին աղքատին.
Մի՞թէ հարսունք յաւերժակեաց, և սիրուն
Չեն առաւել գեղազուարթ, և ազնիւ
Քան զկանայս քոյդ գաւառին անշուք յոյժ.

ՏԵԼԵՄԱՔ

Գեղանի գեր քան զգոտերս իմս երկրի.
Ես դու դշխոյ մեծարոյ,
Եւ կոզիս այս առաւել է բերկարար՝

Քան ըզմերնն ի թակէ.
Այլ սուրբ պատգամ վերնային,
Եւ սէր իմոյ հայրենեաց:
Եւ սէր իմոց ծնողաց.
Առաւել են զօրաւորք
Եւ զիս սաստիկս ձգեն անդ
Անյաղթելի զօրութեամբ:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո՛ մոլորեալ պատանի,
Մոռանալ դու զիս կամիս.
Եւ կաթոգին ըզսէր իմ:
Զգութ գորով և զխնամս.
Ըղծաս դառնալ յիթակէ,
Ուր ոչ քո Հայր և ոչ քո մայր կան այժմիկ.
Եւ զիթակէ թշուառագոյն և անշուք
Գերադասիս քան զմեր կղզի գերագուարճ.
Ի բաց ուրեմն գնա Տելեմաք յերեսացս.
Ի բաց ի բաց դու անդարձ.
Դու ապերախտ նըման հօրդ Ողիսեայ.
Նա յամառեաց, և զիս խաբեաց, և նենգեաց,
Եւ գաղտ յինէն նա գնաց.
Այլ Պոսիդոն՝ Տէրն ծովուց համօրէն,
Յարոյց մրրիկս և փոթորիկս ահեղս յոյժ.
Եւ խորտակեաց ըզնաւ նորին ի ծովու,
Եւ զհայրըն քո՝ ի յալիս անդ նա թաղեաց.
Զքեզ այնպէս Պոսիդոն
Արդարադատն Պոսիթոն
Յալիս ծովու թաղեսցէ.

Եւ անէ Տելեմաք ի սենեկէ, և կալիփսէ տերեալ ընդ
անցս այս, յուզեալ նստի ի սենեկի իւրում, և ապա կոչէ
զմի Յուլիսիոսանց զնաւ առ Մենտոր, և բերել զնա
ընդ ինքեան ի սենեակն իւր:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո Մենտոր,

Պատանիդ այդ Տելեմաք,
Մոլորեալ է և զեղծեալ,
Եւ մոռանալ կամի զիս.
Եւ զիմ ըզսէր կաթոգին.
Եւ ըզխնամս զինքենէ
Զիս լըքանել կամի նա.
Եւ յիւրն դառնալ յիթակէ.
Որպէս Հայր իւր Ողիսեոս
Դժբեաց զուխտ իւր և զընաց.
Եւ նաւ նորին մըրրկաց
Հանդիպելով ահեղաց.
Խորտակեցաւ ի ծովու.
Եւ ի յալիս թաղեցաւ:
Նշանրացասումն եմ ես յոյժ:
Ընդ պատանիդ ապառու.
Զփափագիմ վերստին
Զնա տեսանել բընաւին.
Գնա այժմիկ դու Մենտոր,
Ի մերն անտառ մերձակայ,
Դու անդ գտցես ըզգործիս՝
Ի կազմութիւն իմն նաւու.
Կազմեա քեզ նաւ սրընթաց.

Ան զՏելեմար տար ի նաւն,
Էւ հեռացո՞ ի կղզւոյս.
Էւ Պոսիդոն տէրն ծովու՝
Մրրիկս սաստիկս յարուսցէ,
Զալիս անեղս կուտեցէ
Էւ ըզնաւն նորա սուգեցէ.
Այսպէս վրէժ նա առցէ
Յապաշնորհ պատանոյն:

Եւ Մենտոր ի սենեկէ անտի. ուր կայրն Կալիփսէ և անդէն
վազվազակի զնաց յանտան, զոր Կալիփսէ հցոյցն նմա,
և սկսաւ կատուցանել զնաւն ի չու:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Է՛հ — զինչ արարի,
Զի՞նչ գործեցի, ես ինձէն
Անմտացայ յիրաւի.
Էւ զգաղտնիս յայտնեցի.
Էւ զգործիս այնմ ցուցի,
Որ խորնագէտն է կարի.
Փութով զնաւ կազմեցէ,
Էւ զՏելեմար առցէ նա
Էւ ի կղզւոյս վաղ ելցէ,
Էւ զինչ ապա լիցի ինձ.
Էւ իւ սխոփանս ես գտից
Էւ զհարդ ուրախ ես կեցից:

Մինչ Կալիփսէ դեռ կայր ի սուղ սաստկագին. և ի յուզ-
մունս մտացս երեւցաւ նմա սէրն մանկիկ, և կազդուրեաց
զԿալիփսէ. և ազդեաց ի միտս նորա, ճարակ տալ հրոյ

զնաւն նորակառոյց: Անդէն իսկ Կալիփսէ կռեաց զՅաւէրժ
հարսունս, և պատուիրեաց նոցա զնաւ ճեպել և այրել
զնաւն զայն: Գնացին նորա և ջահս վառեալ, այրեցին ըզ-
նաւն:

Մինչդեռ Մենտոր հեռի էր ի նաւէն, զուարճացաւ Կալիփ-
սէ ընդ դէպն այն, և ընդ նմին Յաւէրժհարսունքն, և ան-
տի մեկնեցան նորա, և զնացին առ Կալիփսէ: Այլ յայն-
ժամ յանկարծուտ իմն երեւցաւ նաւ մի փրենկեցի՝ սա-
կաւ ինչ հեռի ի կղզւոյն: Էւ Մենտոր, որ էրն Աստուա-
ծուհի իմաստութեան, ի կերպարանս մարդոյ երեւալ, և զի-
տէր զամենայն հնարս, անդէն էտն զՏելեմար ի զերկո
իւր, և լողալով անց զնաց և հշատ ի նաւն այն: Նաւա-
պետն մտադիւրս ընկալաւ զնոսա. և առաջատու պարզելով
մեկնեցաւ զնաց ի կղզւոյ անտի Յաւէրժհարսունքն տեսին
զչու նաւուն. և անդէն ազդ արարին Կալիփսեայ: —

ՊԱՐԲ ՅԱՒԷՐԺԱՐՍԱՆՑ.

ՄԻ ՆՈՅԱՆԷ ԵՒ ՔԱՐԻՍԵՈՍԷ

Ո՞ղբուհիդ չարաբաստ.
Խեռ պատանին Տելեմար.
Ապաշնորհն Տելեմար.
Մտաւ ի նաւն ի փրենկ,
Որ մերձն կայր մեր կղզւոյս.
Գնաց աստի նա անդարձ
Էւ ընդ նմին Մենտորն այն:

ԿԱԼԻՓՍԷ

Ո՛հ — ա՛ւաղ — ե՛ղուկ

Գընաց ուրեմն Տելեմար.
Որդին վատին Ողբսեայ.

Գնաց ապաշնորհ պատանին
Որում յաւէտ սիրէի.
Եւ զիս ի սուգ և ի վիշտ
Եթող յաւէժ անսփոփ:
Դառն է վիճակս և տըխուր,
Եւ դառնագոյն ևս լիցի.
Զի տարփալին իմ գընաց.
Եւ հեռացաւ նա անդարձ.
Սիրտ իմ սաստիկս գելանի.
Սիրտ իմ սաստիկս տոշորի,
Եւ ակունք իմ մթագնին..
Այլ ևս չկարեմ ունիլ ժոյժ
Ուր իմ ուժգին դողդողին.
Անձն իմ սաստիկ երերին.
Ոհ անկանիմ անկանիմ
Զիս կալարուք գթալով.
Յաւերժհարսունք բարեսիրտք:

Դողալով անկաւ կալիսէ. կալան զնա Յաւերժհար-
սունքն, այլ դարձեալ անկաւ և թալկացաւ, և Յաւերժհար-
սունք սուգ առեալ ողբացին և արտօսը հեղուն:

ՎԵՐՁ

Հայաստանի Ազգային գրադարան

NL0431402

29707